

»Jeg håber på HERREN, men sjæl håber på hans ord« (Salme 130,5)

Velfærd og velstand

Jeg kender ingen kristen i vort land, som sulter, fryser og mangler klæder – og det er jeg taknemmelig for. De fleste har gode forhold – adskillige har rigeligt. Sammenligner vi os med de mange millioner af sultende, snavsede, hjemløse mennesker ud over jorden, da har vi overflod.

Idet vi takker Gud for vore gode forhold, lægger vi imidlertid mærke til, at Herren ikke priser de rige, men de fattige salige (Luk. 6,20-25). Han råber endda ve over de rige.

Det vækker os! Der er med rigdom forbundet en stor fare, som vi ikke uden videre er opmærksomme på. Lad os bede om nåde til at se den og undfly den!

Herren

Jesu jordeliv var uden rigdom. I en periode ejede han ikke det, hvortil han kunne hælde sit hovede. Han klagede imidlertid aldrig over sine ringe kår, thi han havde valgt dem. Han gjorde sig fattig for vor skyld.

Dermed viser han os, at mammon ikke bør have den ringeste indflydelse over os eller vor tjeneste. Ingen har udrettet, hvad Han har gjort – og han gennemførte det i fattigdom!

Til sidst gav han sit liv hen i døden på et kors for os alle og fuldbyrdede Guds vilje uden hjælp af mammon.

Hvad kunne mammon hjælpe Ham til? Pengene, om det så var alverdens rigdom, kunne ikke oprejse ham fra de døde!

Paulus

Apostlene fulgte i Jesu spor. Paulus giver os indblik i, at han ofte sultede og tørstede og manglede klæder. Alligevel har intet menneske været til større velsignelse end han. Han klagede heller aldrig over sine ringe kår og anså dem ikke for en hindring for hans vidnesbyrd – tværtimod!

Men han bekender, at man må være *indviet* i livets hemmelighed, hvis ikke man skal tage grundigt fejl og først blive klar over det, når det er for sent.

Han siger: »Jeg ved, hvad det er at have trange kår, og jeg ved, hvad det er at have overflod; i alt og i alle ting er jeg *indviet*, både i at være mæt og i at sulte, både i at have overflod og i at lide mangel. Alt formår jeg i Ham, som giver mig kraft« (Fil. 4,12-13).

Vi forstår straks, at der skal kraft til for at sulte og lide mangel. Men apostelen siger, at der skal samme kraft til for at have overflod. Han er *indviet* i begge dele og gør ikke forskel imellem dem, således

som vi er tilbøjelige til.

Overflod

Når apostelen havde mere end dagligt brød og klæder, betragtede han det som overflod. Hvis han så, hvad vi har, ville han formentlig bruge et stærkere ord end overflod.

Hvis vi lytter til Herrens veråb over de rige og tager det til vort hjerte, bliver det os til hjælp. Hvad skal vi gøre?

Der er een ting, vi *ikke* skal gøre: Vi skal ikke anse vor rigdom for vor ejendom, men for vort *ansvar*. Vor overflod tilhører os ikke! Vi er *forvaltere* – ikke ejere eller besiddere.

Pastor *Fjord Christensen* sagde engang i en juleprædiken på *Askø*, hvor han i mange år var præst: »Du velhavende bonde! når du går ud i din stald og ser dine køer og kalve, skriv da over stald døren: De tilhører ikke mig! Og du velhavende frue! når du åbner dit smykkeskrin, skriv da i låget: De tilhører ikke mig!«

Han blev så upopulær, at menighedsrådet tilkaldte en »bedre« præst, der forkyndte noget »kærligere« – hvem er beredt på en sådan juleprædiken!

Hvis vi er forvaltere, har vi ikke bestemmelsesretten over den overflod, der er betroet os, men spørger Ejeren om hans vilje: Hvad vil du, Herre, at jeg skal gøre med dit?

Tænk, hvor saligt, om der over vor bankkonto, vort hus, vore møbler, vor bil og alt andet, også over vor tid, stod skrevet med usynlig skrift: Det er ikke mit, men Herrens. Jeg beder om nåde til at være en tro forvalter!

Herren er ikke karrig – Han kender vore behov – vor fremtid – vore børns behov – og Han lader os erfare, at det er saligt at stole på Ham.

Undertiden mangler vi noget. Men det er ikke dårligt at mangle noget! Det sker nu og da, at Han siger til os, at vi skal give noget til andre, medens vi selv mangler noget. Det er heller ikke dårligt at gøre, hvad Herren siger! Guld og sølv og alt kvæget på markerne tilhører Ham – og Han lader i rette tid alt det tilflyde os, som vi behøver, ofte fra helt uventet kant!

Når vor overflod er vort ansvar, bliver vi varsomme med at lægge vore egne planer. Vi bier på Ham. Det er ikke en selvfølge, at vi skal det samme som flertallet. Hvorfor skal vi det?

Formår vi at have overflod, eller må vi erkende, at vi ikke har kraft dertil? Har vi forvaltet den som husholdere eller som

ejere? I sidste tilfælde har vi lidt alvorlige åndelige tab.

Indvielsen

Hvordan bliver vi husholdere og forvaltere – hvordan ophører vi med at eje vor overflod?

Sker det ved en viljesbeslutning: Nu skal det blive anderledes. En viljesbeslutning i sig selv strækker ikke til, thi vor vilje kan ikke frembringe den fornødne kraft til at bære en overflod.

Der må en *indvielse* til – en indvielse i en *hemmelighed*, der kun åbenbarer sig for dem, der frygter Gud.

Hemmeligheden ligger gemt i de to små ord »i Ham« – »alt formår jeg i Ham, der giver mig kraft!«

At være og forblive i *Kristus* er livets salige hemmelighed, hvor alt kommer på sin rette plads.

Når vi er *Ham nær*, er der intet, der får magt over os, hverken mangel eller overflod.

Når vi er *Ham nær*, giver Han os kraft til at gøre Guds vilje, ikke som en tung pligt, vi helst ville være fri for, men med taknemmelighed.

Det herlige er bl.a., at da nyder vi det, Gud giver os, med en uskadt samvittighed – og bliver ikke bundet af nogen nydelse.

Vi giver også afkald på alt det, Guds Ånd ikke er med til – og gør også det med glæde.

Er vi i *Ham*, da er vi helt frie og mangler dybest set aldrig noget – og savner intet.

Gud piner ikke sine børn – men Han er hellig og råber derfor ve over os, hvis vi er rige, d.v.s. hvis vi *ej* vor overflod.

Evangeliet

Har vi Guds Ånd, da har vi del i Guds syn på livet – vi har del i Guds tanker, der er højt over vore.

Livet er i Guds øjne *kort*. Dets mål er noget højere end velstand, overflod og bekvemmelighed.

Det største i livet er, at vi må være den levende Guds *tjenere*. Det er en ubeskrivelig ære – langt større end at være kammerherre ved Dronningens hof.

Hvis Herren har betroet os velstand – hvis Han altså har sat os over meget – lad os da *ære Gud* med vor velstand (Ordspr. 3,9).

Lad os med frygt og bæven forvalte vor velstand til Hans ære, så vi aldrig glemmer, at der er mange fattige på jorden – aldrig glemmer, at der skal kræves me-

get af os, fordi meget er betroet os – aldrig svækker vort åndelige liv, fordi vi tillader os, hvad Guds Ånd ikke tillader.

Faren ved rigdom og overflod er større end faren ved fattigdom og mangel. Kan vi bære de gode dage, da kan vi også bære de onde. Det lærte en gammel søster i *Ålborg* os i vor ungdom – og det var en god

lektie.

Evangeliet er det glade budskab, at alt må samvirke til bedste for os, som elsker Gud – de gode dage må altså også samvirke til vort bedste.

Det sker ikke mekanisk – det sker, når vi *bliver i Kristus* og derfor ikke disponerer ud fra, hvad vor overflod sætter os i

stand til, men i overensstemmelse med Guds vilje, der altid viser sig at være den bedste.

Frie til at elske, give, miste,
lægge livet ned
finder vi i Dine fodspor glade
livets salighed.

Glæden

Hvor er der megen nød på jorden. Medens jeg skriver disse linier, stiger der et skrig op imod Himmelen fra millioner af fortvivlede mennesker, der har det ringere end husdyrene i Danmark. *N. P. Wetterlund* lukkede sig undertiden en hel dag inde på sit værelse for at gøre sig til eet med de lidende, så han kunne bede for dem.

Dertil kommer det åndelige og menneskelige forfald rundt omkring os. Mon noget folk er sunket dybere ned i syndens uværdighed end det danske?

Kan man være glad i dag uden at være overfladisk og selvisk?

Verden går en frygtelig fremtid i møde. En dag vil jorden gynges som en hængekøje, og et menneske være sjældent som guld fra Ofir.

Man kan næsten ikke holde ud at høre på, hvad politikerne ude og hjemme siger. De taler uden Guds frygt i mørket – alle deres planer er ulykkesplaner.

En af mine tyske venner sagde forleden til mig i *Hannover*: »Hvis ikke jeg havde det levende håb, ville jeg fortvivle over udviklingen i mit folk!«

Jeg gentager: Kan man være virkelig glad i dag uden at være selvisk og overfladisk?

Det mærkelige er, at bedrøvelse og glæde ikke altid afløser hinanden, men ofte følges ad, så de uddyber hinanden.

Det er en dyb glæde at se de små børn og en dyb bedrøvelse at tænke på det samfund, de vokser op i. Bedrøvelsen hjælper glæden til ikke blot at være en nydelse, men en ydelse i forbøn – udholdende forbøn for den generation, der efter alt at dømme går en svær fremtid i møde.

Bedrøvelsen kvæler ikke glæden, men befæster den i Guds løfter, som Han aldrig svigter, end ikke i de sidste tider.

Når smerten over menneskehedens nød melder sig, uddyber den glæden over børnene og de unge endnu mere, idet vi da beder om, at de må blive *lysbringere* – glædesbringere til mange bedrøvede – at de må gøre fattige rige. Vi beder ikke blot om, at de må få et lykkeligt liv, men om at de må få et *betydningsfuldt liv efter Guds vilje*.

Bedrøvelsen er en hjælp til at holde ud i bøn. Den tvinger os ind til Ham. Listen over alle de tros-søskende, som er i nød, er lang. De tjener os uden at vide det, thi de frier os af vor selviske glæde og »tvinger« os ind i bøn til Gud, hvor den *sande* glæde findes.

Bønner sker i den evige Ånd og bringer os ind i evigheden. Da ser alt anderledes ud! Når Guds vilje sker på jorden, som den sker i Himmelen, og Guds rige er kommet, da er der ikke mere nogen nød – intet skrig, ingen død, ingen smerte, ingen uretfærdighed.

Glæden i Gud er vor styrke – og den glæde øges livet igennem.

Det er glæden over, at alle vore synder er slettet ud – glæden over, at vore navne er indskrevet i Himlene. Den glæde bliver mere og mere uforståelig – og dog mere og mere virkelig!

Det er glæden over, at jorden endnu er fuld af Herrens herlighed – glæden over enhver blomst, enhver fugl, enhver af Guds underfulde skabninger, som menneskenes synd ikke har kunnet ødelægge.

Det er glæden over de helliges samfund – de helliges forbøn – deres eksempel – deres opmuntringer – glæden over alle de stille i landet, alle de sagtmødige – alle dem, der skal arve jorden.

Det er glæden over Guds udtømmelige ord, der er Ånd og Liv, og som Han i sin nåde åbner for os, så vi modtager nogle skatte, der er mere værd end dynges af guld.

Det er glæden over hus og hjem og familie, som Han har skænket os, og som er en lille forsmag af Himmelen på jorden.

Det er glæden over, at Herren har lært os, at det er saligere at give end at tage. Han har friet os af det kødelige begær, der skaffer os tomme glæder, og skænket os sin Ånd – og i den finder vi de glæder, som er uforståelige for verdens børn – glæden over at give – at ofre – at gå en ekstra mil!

Selvom alt omkring os ser trist ud, bliver vi ikke mørkemænd. Vel sukker vi uafsladeligt over tilstanden i vort folk og bærer på smerte over de frygtelige lidelser ud over jorden, men vi kan se på alt dette i

et lys, der udgår fra Ham, der er verdens lys.

Han befinder sig ikke i vanskeligheder, og Han overhører ikke et eneste skrig fra sin lidende skabning. Snart rejser Han sig for armes og fattiges råb!

Et stort problem for os er de mange bønner, der tilsyneladende ikke er besvarede. Vi kender venner, der ikke har fået den hjælp fra Gud, som vi har bedt om.

Det er en bedrøvelse – en stor bedrøvelse – en anfægtelse. Men vi vover ikke at lade hænderne synke i mismod, så bedrøvelsen sejrer. Den nød og lidelse, vi er vidner til hos dyrebare venner, kaster et stærkt lys ind over vort liv og tvinger os til selvransagelse. Hvorfor er vore bønner ikke blevet besvaret?

Er vi hindringer for svaret på vore egne bønner? Er vort liv for letkøbt og overfladisk? Bedrøver vi Guds Ånd uden at være klare over det?

Har vi sagt noget på Guds vegne, der ikke skulle være sagt?

Denne bedrøvelse kvæler heller ikke glæden, men lutrer den. Vi behøver alle Guds tugt, thi Han er hellig, og vi skal være hellige. Det er godt for os, om vi lærer at græde med de grædende, så vi kan glædes med de glade. Det er godt for os at bære hverandres smerter, sorger, lidelser og prøvelser.

Vor Herre Jesus sagde: »Salige er de, som ikke har set, og dog tror« (Johs. 20,29). Vore hårdt prøvede venner er salige midt i deres prøvelser, thi de tror uden at have set. De deler en uforståelig salighed med os; de har ikke ladet bitterheden, men ydmygelsen under Guds vældige hånd sejre.

Bedrøvede, dog altid glade – hvilken hemmelighed – hvilken virkelighed!

Denne glæde er en umulighed uden kærligheden. Kun den, der elsker, har denne rene, uselviske, hellige, lyse glæde.

Og hvem elsker uden den, der er elsket? Det er Guds kærlighed, der gør os glade. Den tager alt det bort, der er årsag til bedrøvelsen: vor synd – vore nederlag – vor lunkenhed – vor overfladiskhed – alt det uoprettelige i vort liv!

Sådan elsker Gud os. Det har Han vist

og »bevist«, da Han hengav sin søn, den elskede, som et sonoffer for vore synder.

Rensede fra en ond samvittighed ved Jesu blod har vi glæden i Gud – glæden over Gud – glæden i Guds personlige kærlighed til hver enkelt af os.

Vi elsker, fordi Han elskede os først. Og kærligheden går altid hånd i hånd med glæden.

Denne glæde overvinder skuffelserne. Den er stærk nok til at bære de ubesvarede »hvorfor?«

Den bærer nemlig forventningen i sig – forventningen om, at Gud i hast vil skaffe sine udvalgte ret.

Forventningens glæde er vort salige håb. Han, der opstod fra de døde, må nødvendigvis overtage magten over hele universet *synligt*. Det sker i eet nu ved Hans tilsynkomst i kraft og megen herlighed. Jo mørkere det bliver på jorden, des stærkere bliver vor forventning. Som bruden glæder sig til sit bryllup, glæder vi os til Herrens komme.

I den glæde ligger også gensynets glæde. Vi skal møde alle de elskede venner, der er gået forud for os. Mon de står ved siden af Herren for at tage imod os?

Vi skal sidde til bords med *Abraham, Isak og Jakob* og alle Guds elskede børn!

Vi skal kende *fuldt ud*, således som vi nu er kendt fuldt ud! Alle »hvorfor« er besvaret med herlighedens svar.

Vor glæde er ren; den er ikke på bekostning af nogen anden eller noget andet. Vel er den personlig, men den er tillige selvvisk.

Vor glæde er da fuldkommen; den er uden noget savn. Bedrøvelsen er ophørt og kommer aldrig igen. Glæden behøver ikke mere bedrøvelsens stimulans, thi Gud er alt i alle.

Lad os bede

Da Jesus engang var på et øde sted for at bede, skete det, da han holdt op, at en af hans disciple sagde til ham: »Herre! lær os at bede, ligesom også Johannes lærte sine disciple det« (Luk. 11,1).

Hver gang vi oplever, hvad virkelig bøn er, skaber det en længsel i os efter at kunne bede. Hvem kan læse om *Abrahams* bøn, om *Davids* i hans salmer, om *Daniels* uden dels at skamme sig over sin egen bøn, dels længes efter at kunne bede som de.

Og hvem kan lytte til *Jesu* bøn uden at føle sig dybt beskæmmet over sin egen svage, spredte, mangelfulde bøn og længes inderligt efter at lære at bede.

Frafaldet begynder i lønkammeret, d.v.s. med at bønnen afmattes og efterhånden mister sin glød.

Mon ikke vi kan enes om, at vort største åndelige behov er at lære at bede?

for at

Daniel havde sat tre stunder til side dagligt for at bede – vor *Herre Jesus* gik ud til et øde sted for at bede – og *Peter* gik op på taget for at bede (Ap. G. 10,9).

De samlede sig altså bevidst om at bede. De satte andre ting til side for at kunne bede. Men de betragtede ikke deres bøn som en fortjenstfuld indsats fra deres side. Den var en forret.

Abraham bad for Sodoma – *Daniel* bad for sit folk – *David* bad for sig selv, for sin tjeneste, for Guds folk – og hvordan vor *Herre Jesus* bad, giver Johs. 17 os et indblik i.

Det var i en vis forstand de *ydre omstændigheder* (Sodomas synd og Guds dom – eller de halvfjersindstve år, der var gået, og som bebudede Israels forløsning fra det babyloniske fangenskab – eller alt det, *David* blev udsat for – og i vor *Frelses* bøn hans udvalgtes dybeste behov), der foranledigede bønnen – men

tænk, om disse ydre forhold ikke havde fået *Abraham, Daniel, David* og Herren til at bede!

De ydre forhold i vor tid burde få Guds folk til at bede som aldrig før.

Menighedens nød

Ingen af os har et fuldstændigt overblik over den åndelige situation. Også hvad den angår, kender vi kun stykvis. Men så langt jeg formår at bedømme menighedens tilstand, har den aldrig været sørgeligere end i dag.

Folkekirken synes at gå i spidsen i den gale retning. Allerede *N. P. Wetterlund* kaldte den i sin tid for en skøgekirke, men han var ikke i stand til at vende udviklingen tilbage til Sandheden.

I denne kirke har Herren endnu nogle af sine udvalgte. De lider og sukker og er dybt bedrøvede. Jeg er så lidt som nogen anden herre over deres tro, men jeg kan forestille mig, at de stilles foran svære afgørelser – og jeg opfordrer til inderlig bøn for dem, at de følger Herren, også om han skulle sige: »Gå ud af den, mine børn, at ikke I skal blive meddelagtige i dens synder!«

Betragter vi menighedslivet *udenfor folkekirken*, bedrøves vi også, fordi vi får øje på forførelsernes hærgen. *N. P. Wetterlund* talte også om små-skøge-kirkerne, og hans strenge ord er næppe for strenge, fordi han kunne sige det i Åndens kraft, altså i den kærlighed, der har del i Kristi lidelser.

Virkelig bøn kan aldrig ske i en fari-sæisk, overlegen ånd. Vi er medskyldige, medansvarlige, meddelagtige i menighedens tilstand og kan kun bede ret, hvis vi beder i Ånden, d.v.s. i den fuldkomne sandheds og kærligheds og tros Ånd.

Men da kan vi bede – og da ved vi, at vi ikke beder forgæves, men bliver hørt.

Hvis vi beder i Ånden, taler vi ikke om

»vor« menighed – thi dels er menigheden ikke begrænset til den lille del, som vi måske kalder for »vor menighed«, dels tillader Herren ikke, at vort eget åndelige liv med Ham bliver ufrit, fordi det rummer uvilje, ukærlighed og usandfærdighed overfor Guds børn udenfor »vor menighed«.

Ånden blæser nemlig, hvorhen den vil – og den, som beder, behersker ikke Ånden, men ønsker, at Helligånden behersker ham/hende.

Lad os nu forestille os, at Guds Ånd imod alle vore rigtige opfattelser og al vor rigtige skriftkundskab skaber en sand vækkelse med overbevisning om synd og skyld i folkekirkelige kredse, hvad da? Skal vi da sige: »Det er forkert – det kan vi ikke være med til?« Eller skal vi af hjertet takke Gud og glæde os – selvom vækkelsen går »vor« menighed forbi?

Og omvendt: hvis Guds Ånd sender en sand vækkelse udenfor folkekirken iblandt de mange foragtede »gendøbere« med deres »uevangeliske« lære – med deres ulutherske retfærdiggørelseslære, o.s.v. – hvad vil man da sige i folkekirken. Vil man – som så ofte før, bl.a. i min ungdom – advare indtrængende imod denne vækkelse og understrege, at folkekirken »forbliver« – men sådanne bevægelser varer kun en tid? Eller har man så meget af Kristi sindelag, at man glæder sig af hjertet og takker Gud?

Gud kender vore hjerter – og kender motiverne til vor bøn. Lad os bede Ham rense os fra enhver indstilling, der bedrøver Ham, thi ellers kan det være, Han siger: »I får ikke, fordi I beder ilde!«

Den åndelige nød kalder til bøn. Den kalder derfor til hjertets renhed, d.v.s. motiverne renhed. Den kalder til Kristi sindelag.

Den kalder til den fuldkomne frihed, thi kun i den kan vi bede i overensstem-

melse med Herren, der ikke tager parti for nogen af os, heller ikke for »vor« menighed.

Vort folks nød

Både Dronningen og statsministeren berørte den tiltagende lovløshed og vold i deres nytårstaler. Men ingen af dem kom ind på den dybere årsag hertil: Gudløsheden i hele folkelivet, begyndende i børnehaverne og skolerne.

Jeg vil ikke skrive herom i enkeltheder; det behøves ikke. Men Paulus formaner os fremfor alt til at gå i forbøn (1. Tim. 2,1-4). Jeg læser undertiden bønnerne i *salmebogen* og glæder mig over dem. Tænk, om de blev bedt med kraft og lidenskab – ikke blot lejlighedsvis – men atter og atter af Guds folk, hvor de end er.

Det nytter at bede! Det er det eneste, der virkelig nytter!

Mange af os er overbeviste om, at vi står foran en afgørelse af skæbnesvanger betydning for det danske folk. Hvis vi bliver fuldgyldige medlemmer af den europæiske union, bliver vi en del af et babylonisk, ugudeligt fællesskab, der ganske vil være underlagt den antikristelige ånd og vende sig imod al ægte Guds frygt og kristendom. Vore politikere er blinde herfor. Men store dele af folket forstår det instinktivt.

Danmarks skæbne bestemmes ikke på *Christiansborg* eller i regeringskontorerne, men i lønkammerne. Husk det – glæd dig derover – og tak Gud, at du får lov til

at bede til Ham!

Det ville være herligt, om der fandtes en Daniel i regeringskontorerne – men jeg kender ham i så fald ikke. Lad os flytte regeringens over i vort lønkammer!

Verdens nød

Jeg har ikke fjernsyn – men jeg ved fra dem, der har det, at de gang på gang ser, hvordan tilstanden er iblandt millioner af sultende, lasede og fortvivlede medmennesker ud over jorden.

Vi kan hverken rumme eller bære denne nød, men vi må se til, at vi ikke glemmer den og bliver følelseskolde. Hele skabningen er i veer indtil denne stund – og vi sukker med – og vort suk omsætter sig i bøn og forbøn – for dem i *Afrika* – i *Asien* – i *Rusland* – i *Sydamerika* – og medens vi beder, er det, som om det ene land efter det andet melder sig hos vort hjerte og beder om forbøn: »Bed for os – kom over og hjælp os!«

Da kan vi nu og da blive bange for vor velstand – kan vi bære den – eller er den en hindring for vor bøn?

Israels folk er kommet hjem efter årtusinders udlændighed. Gud taler så tydeligt i dag, at vi ingen undskyldning har. Gør jeg fyldest i Guds øjne?

Bed uafladeligt!

Hvad skal vi gøre? Vi synes ikke, vi strækker til. Lad os hver især tale med vor Frelser. Han forkaster os ikke – tager ikke modet fra os – men genopretter os.

Lad os holde os nær til Ham! Mange har et stort dagligt arbejde, der næsten kræver alt af dem. Det skal de ikke forsomme. Men de kan blive i Kristus – da kan de altid bede – og gør det i en vis forstand også altid.

Derudover kan sådanne travlt optagne mænd og kvinder glæde sig over, at om de bliver i Kristus, er Han til stede, når de går ind i deres lønkammer, og da oplever de, at Han behøver ikke mange ord og lange forklaringer – Han hører dem, forstår dem, og indfrier sine løfter.

Bønnen er ikke en præstation, der skaffer os fortjeneste, men en forret, der opbygger os i troen, håbet og kærligheden.

Ingen kan tilrettelægge denne tjeneste for andre – vi kan kun være til en vis indbyrdes hjælp og opmuntring – og det er disse korte bemærkninger tænkt som.

Lad os derfor bede!

Lad os også mødes til bøn! Hvad nøler vi efter?

Den enkeltes nød

Har du ikke en ven eller flere, der er i nød på den ene eller anden måde? De er i tjeneste for dig?

Er du også i tjeneste for dem?

Bær hverandres byrder!

Græd med de grædende!

Lev ikke for dig selv!

Bed for hverandre!